

1. 8:1 – 9:24 Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui

Consacrarea lui Aaron și a fiilor lui are loc prin intermediul unor ritualuri înfăptuite la Cortul Întâlnirii în fața întregii adunări. Știm că ritualurile nu oferă nimic în sine. Ele erau însă purtătoare de simboluri și semnificații sfinte. Astfel, prin aceste ritualuri, Dumnezeu vroia să transmită un mesaj atât preoților, cât și adunării. Acest mesaj era legat de importanța și responsabilitatea slujbei de preot și de implicațiile unei mai mari apropieri de Domnul. Preoții erau cei aleși de Domnul pentru a-I sluji în Cortul Întâlnirii. Erau singurii care aveau dreptul să treacă dincolo de altarul arderilor de tot. O apropiere fizică mai mare față de chivot simboliza o apropiere spirituală mai mare față de Cel ce ședea deasupra chivotului. De ce puteau ei să se apropie mai mult de Domnul? Sau cum putea un om păcătos să trăiască în imediata apropiere a unui Dumnezeu sfânt și să nu moară?

Primul element din ritualul de consacrare în slujba preoților era spălarea cu apă a lui Aaron și a fiilor lui. De la început Dumnezeu insista pe condiția curățirii. Curățirea exterioară a trupului vorbea și despre necesitatea curățirii interioare a inimii. Pentru a intra în slujba Domnului, trebuia ca Aaron și fii lui să aibă inimile curate înaintea Domnului, fără viclenie și fără răutate.

Apoi urma îmbrăcarea lor în haine preoțești. Aaron era îmbrăcat primul și avea haine deosebite. Acest lucru vorbea despre funcția sa specială. El era Marele Preot, singurul care avea dreptul să intre în Sfânta Sfințelor. Hainele erau și ele purtătoare de simboluri. Ele erau diferite față de cele ale norodului. Acest lucru arăta statutul lor special în poporul lui Dumnezeu. Ei au fost puși deoparte de Domnul pentru o slujbă specială. Hainele erau frumoase și împodobite. Slujba preoților le oferea un loc de cinste. Era o onoare cu totul deosebită să fii preot. Și pușcăriașii au haine distincte; ele vorbesc însă despre o poziție de ocară în societate. La preoți lucrurile stăteau exact invers. În ceea ce privește hainele Marelui Preot, în cartea Exodului avem explicate semnificațiile elementelor componente. Ele vorbeau despre funcția sa de garant al legământului, de reprezentant al întregului popor înaintea Domnului. El era cel care purta în chip simbolic toate păcatele mărturisite ale lui Israel înaintea Domnului.

Urmează apoi ungerea cu untdelemn care simboliza ungerea divină care te sfințează, adică te pune deoparte pentru o slujbă specială. Preoții înțelegeau astfel atât onoarea care li se oferea, cât și responsabilitatea pe care și-o asumau. Urma apoi jertfa pentru ispășire. Ca cel păcătos să poată intra într-o asemenea slujbă în imediata prezență a lui Dumnezeu, trebuia să fie iertat și curățit de toate păcatele înfăptuite. Atât preoții, cât și adunarea înțelegeau că nu prin meritele lor intrau în prezența unui Dumnezeu sfânt, ci prin harul și îndurarea fără margini ale lui Dumnezeu. Este interesant faptul că se făcea ispășire pentru altar și că era uns cu untdelemn tot Cortul Întâlnirii și obiectele din el. Cu siguranță că un obiect nu poartă păcate. Însă aceste obiecte proveneau din materialele unei creații decăzute și erau făcute de mâinile unor oameni păcătoși. Pentru a fi compatibile cu prezența cerului, trebuia ca și ele să fie sfințite. Acest lucru îi aducea aminte omului că, prin păcatul lui, el contaminează și pervertește tot ceea ce este în jurul lui; astfel, și aceste lucruri din jurul lui trebuie sfințite. Tot ceea ce facem cu mâinile noastre este de regulă pervertit de noi pentru că îl facem să slujească slavei noastre. Cortul a fost făcut de popor. Poporul se putea mândri: ”Uitați ce cort frumos am făcut noi prin puterea și înțelepciunea noastră!” obiectele de la cort aveau nevoie

în acest sens de sfințire. Poporul înțelegea că și ele sunt puse deoparte pentru a sluji Domnului și de laudă slavei Sale.

Prezența jertfei de ispășire sublinia și un cusur al Vechiului Legământ: cum putea un păcătos să poarte fărădelegea altor oameni păcătoși? Preoții aveau ei înșiși nevoie de iertare. Oare puteau ei cu adevărat să poarte nelegiuirea adunării? Cu siguranță că nu, dar o făceau în chip simbolic, dezvăluindu-ne slujba pe care avea să o împlinească Mesia. Nimeni nu mânca din jertfa lor de ispășire. Nimeni nu mai putea să poarte fărădelegile preoților. Dar Domnul Își asuma soluționarea acestei probleme. -

După jertfa de ispășire urma arderea de tot. Cel care era curățit de păcat trebuia să se dedice în întregime Domnului. Însă un element deosebit de important din ritual era berbecele pentru închinarea în slujba Domnului. Într-adevăr, era o slujbă aparte ce se aducea doar cu această ocazie. Iată în ce consta această jertfă:

- Aaron și fiii lui își puneau mâinile pe berbece;
- Moise înjunghia berbecele;
- Moise pune sânger pe urechea, degetul cel mare de la mâna dreaptă și degetul cel mare de la piciorul drept ale lui Aaron și ale fiilor săi;
- Apoi, toate acestea erau arse pe altar;
- Moise legăna pieptul pe care apoi îl mânca;
- Moise stropea cu untdelemn și cu sânge pe Aaron, fiii lui și veșmintele lor;
- Carnea și pâinea din coș erau mâncate de Aaron și de fiii lui.

Era într-adevăr o jertfă deosebită de cele prezentate de autor în primele șase capitole ale cărții. Cel mai mult se aseamănă cu jertfa de mulțumire sau părtășie. Însă sunt și diferențe evidente. Un lucru foarte interesant este acela că Moise înjunghia berbecele. Dacă ne uităm cu atenție, vom observa că atât în cadrul jertfei de părtășie din capitolul 8, cât și în cadrul arderii de tot îl găsim tot pe Moise înjunghiind animalul. Este ceva nefiresc, deoarece în cazul acestor jertfe, cel pentru care se aducea jertfa trebuia să înjunghie animalul. Ce vroia să comunice Yahwe poporului Său prin această “abatere de la regulă”? Nu știu exact cum să răspund la această întrebare. Ideile care îmi vin în minte sunt legate de sublinierea poziției speciale pe care o ocupa Moise. El era mai presus de Marele Preot: junghia jertfele pentru intrarea în slujbă a lui Aaron și a fiilor lui. Moise nu a fost consacrat printr-un ritual asemănător. Moise se bucura de o relație cu totul specială cu Domnul. Prin el, Domnul se revela atât Legea, cât și Cortul. Domnul îi vorbea gură către gură. El ocupa o poziție specială la Cortul Întâlnirii. Aaron și fiii lui au fost consacrați prin intermediul unui ritual complex care a durat șapte zile. Ba mai mult, jertfele din acest ritual au fost junghiate de Moise. Probabil că este pus un accent cu totul special pe necesitatea curățirii preoților. Înainte de a fi curățiți prin jertfă și consacrați, Aaron și fiii lui nu puteau măcar să își junghie jertfele la Cort. Acest lucru putea fi făcut doar de Moise, cel care se bucura de o curăție specială și de o apropiere deosebită față de Domnul.

Era într-adevăr un moment de început în care s-a făcut ispășire și pentru altar și în care a fost sfințit tot Cortul Întâlnirii. În acest început, singurul care era pregătit și curățit era Moise, cel care fusese deja consacrat în slujba Domnului.

Să revenim la jertfa pentru închinarea înaintea Domnului. Elementul cu totul nou adus de această jertfă este ungerea și stropirea cu sângele animalului jertfit a celor pentru care se aducea jertfa. Ce semnificație avea această ungere și stropire cu sânge? Stropirea cu sânge o mai găsim și în Exod 24, la încheierea legământului: “Moise a luat sângele și a stropit poporul zicând: <<Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temelii tuturor acestor cuvinte>> (Exod 24:8). Stropirea cu sânge, asemenea stropirii cu untdelemn simbolizează punerea deoparte pentru Domnul. Ei deveneau proprietatea lui Dumnezeu, iar Acesta era Stăpânul lor absolut. Ei nu mai erau ai lor, ci erau ai Domnului. Sângele aducea iertare și răscumpărare, însă alături de acestea, preoții deveneau proprietatea lui Dumnezeu. Cel care te cumpăra sau răscumpăra avea drept de proprietate asupra ta.

Din această jertfă mânca și Moise, dar mâncau și Aaron și fiii lui. Dumnezeu Se bucura nespun de mult să îi primească în slujba Sa. El dorea să împărtășească această bucurie a Sa cu Moise. Ba mai mult, dorea ca cei care intrau în slujba Sa să conștientizeze bucuria Lui pentru ei. Ritualul complex al închinării în slujba Domnului pune înaintea noastră un paradox: ești îndemnat să te cutremuri și să te bucuri în același timp. Într-adevăr, frumusețea hainelor, bucuria lui Dumnezeu, importanța slujirii te îndemna să te bucuri de onoarea de a-L sluji pe Dumnezeu, stând atât de aproape de El. În același timp, tot ritualul accentua cu tărie necesitatea sfințirii permanente din pricina sfințeniei lui Dumnezeu. Să ne gândim la faptul că acest ritual se repeta șapte zile la rând. Necesitatea curățirii și a sfințirii trebuia să umple mințile lui Aaron și a fiilor lui. În fiecare zi lecția era aceeași: ne apropiem de un Dumnezeu sfânt, deci trebuie să fim sfinți! Tot poporul primea această lecție despre sfințenia lui Dumnezeu și despre condițiile apropierii de El.

“Timp de șapte zile să nu ieșiți deloc din ușa Cortului Întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului; căci șapte zile se vor întrebuița pentru închinarea voastră în slujba Domnului. Ce s-a făcut azi, Domnul a poruncit să se facă și de acum încolo ca ispășire pentru voi. Să rămâneți dar șapte zile la ușa Cortului Întâlnirii zi și noapte și să paziți poruncile Domnului ca să nu muriți; căci așa mi s-a poruncit.” (9:33-35).

Onoare și responsabilitate, bucurie și cutremur, iată care erau sentimentele de care ar fi trebuit să se umple Aaron și fiii lui în urma ritualului de consacrare. Acest lucru îmi aduce aminte de versetul 11 din Psalmul 2: „*Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă tremurând!*” Față de slujba Domnului nu poți fi nepăsător sau să o tratezi cu superficialitate. Însă te poți simți și copleșit de responsabilitate, paralizat de frică și lipsit de bucurie. Capitolul 8 din Levitic îi cheamă pe preoți la echilibru. Lor trebuie să li se întipărească lecția despre sfințenia lui Dumnezeu pentru a fi responsabilizați așa cum li se cuvine. În același timp, li se descoperă și imensa onoare care li se face și bucuria lui Dumnezeu de a-i primi în prezența Sa pentru a-L sluji. Prin ritualul complex din capitolul 8, Domnul nu le spune altceva decât: “bucurați-va tremurând!”

În capitolul 9, Aaron și fiii lui trebuie să aducă mai multe jertfe, după care focul Domnului mistuie jertfa de pe altar. Ce semnificații au aceste lucruri? În primul rând, cred că a fost vorba de un test pentru Aaron și fiii lui. Ei au fost lăsați de Moise să își facă treaba singuri; au adus jertfe de toate tipurile: jertfă de ispășire, ardere de tot, dar de mâncare, jertfă de mulțumire (doar jertfa pentru vină nu au adus). Domnul a vrut să vadă dacă ei și-au înțeles slujba, dacă au învățat ritualurile de la Cort și dacă au tratat cu maximă seriozitate și responsabilitate poruncile Domnului de la Cortul Întâlnirii. Nu la întâmplare trebuia să se aducă mai multe tipuri de jertfă. Trebuia ca Aaron și fiii lui să cunoască toate tipurile de sacrificii, toate poruncile Domnului, toate detaliile ritualurilor. Ei nu puteau să își permită să

neglijeze nici un amănunt. Aaron și fiii lui au luat testul cu brio; atât în capitolul 8, cât și în următorul capitol descoperim laimotivul: „*cum a poruncit lui Moise Domnul*” Repetarea acestei expresii ne amintește de finalul Exodului. În capitolele 35-40 ale acestei cărți este prezentată construcția Cortului Întâlnirii. Autorul subliniază mereu faptul că acest Cort a fost realizat după poruncile date de Domnul lui Moise. Și, cu cât ne apropiem de sfârșitul capitolului 40 (adică de evenimentul coborârii slavei lui Dumnezeu în Cort), cu atât mai des este repetată expresia aceasta. În această situație, Moise a stat undeva deoparte și a lăsat poporul singur să construiască Locașul Domnului. Repetiția expresiei ne-a învățat că, dacă poporul nu ar fi respectat toate poruncile Domnului cu privire la construcție, slava Lui nu ar fi coborât în Cort. Domnul nu putea coborî în mijlocul unui popor care nu Îl cinstea ca Dumnezeu și care Și-ar fi permis să negocieze poruncile Acestuia. Poporul a luat testul respectând toate poruncile, iar slava Sa a coborât în Cort.

Și în situația consacrării Marelui Preot înțelegem faptul că, dacă s-ar fi neglijat respectarea unor porunci, Domnul nu l-ar fi primit pe Aaron în slujba Sa. Însă Aaron a luat testul și a făcut totul după cum poruncise lui Moise Domnul. El a înțeles lecția sfințeniei Domnului și L-a cinstit ca Dumnezeu, respectând cu strictețe toate poruncile Acestuia.

În al doilea rând, în capitolul 9 descoperim confirmarea Domnului înaintea întregului popor cu privire la primirea lui Aaron în slujba preoției: „*Moise și Aaron au intrat în Cortul Întâlnirii. Când au ieșit din el, au binecuvântat poporul și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ.*” Focul care a mistuit jertfa de pe altar trebuie văzut ca o confirmare vizibilă din partea lui Dumnezeu. El a primit jertfa și acest lucru înseamnă că i-a primit, i-a acceptat și pe cei care au adus-o. O confirmare asemănătoare o descoperim la sfârșitul zidirii Casei Domnului de către Solomon: “*Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele și slava Domnului a umplut Casa*” (2Cronici 7:1).

O altă modalitate de confirmare este și aceea că Aaron a intrat în Locul Sfânt și a ieșit viu. Moise îl aduce pe Aaron în Casa Domnului, iar Acesta îl primește. Dumnezeu ține să confirme în fața întregului popor că Aaron nu s-a făcut Mare Preot prin voia sa; și nici nu a fost Moise cel care l-a chemat în slujbă. În Exod 28-29 Domnul este Cel care Își exprimă dorința ca Aaron și fiii lui să Îi fie preoți. Iar acum, în Levitic capitolul 9, El descoperă întregului popor în mod vizibil decizia Sa. Marele Preot era dintre oameni, ales de Dumnezeu și chemat să mijlocească pentru oameni.

Norodul trebuia să aibă încredere în Aaron, să îl respecte și să îi accepte slujba, nu să fie robit de o invidie oarbă. De abia după ce citim cu atenție Levitic capitolul 9 înțelegem dimensiunea imensă a lui Core, Datan și Abiram: “*Ei s-au adunat împotriva lui Moise și Aaron și le-au zis: «Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?»*” (Numeri 16:3) Cei care s-au răzvrătit în Numeri capitolul 16 au asistat la evenimentele din Levitic 9, au văzut cum Însuși Domnul l-a confirmat pe Aaron în slujba preoției. Cu toate acestea, s-au răzvrătit împotriva Unsului Domnului.

Psalmistul comentează în felul următor răzvrătirea lor: “*În tabără au fost geloși pe Moise și pe Aaron, sfântul Domnului*” (Psalm 106:16). Ei au fost purtați de o gelozie oarbă și doreau întâietatea. Însă Aaron a fost sfințit ca Mare Preot pentru a sluji poporul și a înălța slava lui Dumnezeu. Cei răzvrățiți doreau ca poporul să îi slujească pe ei și astfel să își înalțe

propria slavă. Gelozia a fost atât de mare, încât au negat și sfidat toate evenimentele care au avut loc în Levitic capitolul 9.

În al treilea rând, capitolul 9 ne descoperă rolul mijlocitor al preoților și jertfelor. Este astfel o lecție despre apropierea de Dumnezeu. Prin jertfe și preoți puteau să se apropie de Domnul, să cunoască mai mult din slava Sa. Moise le-a spus: „*Să faceți ce a poruncit Domnul și vi se va arăta slava Domnului.*” (Lev. 9:6) și „*Căci azi vi se va arăta Domnul.*”

(9:4b) Când preotul ales de Dumnezeu aducea jertfele cerute de Acesta, respectând toate rânduielile de la Cort, atunci Domnul Își descoperea slava. Dacă în primele capitole ale cărții ni s-a vorbit despre jertfe, iar în capitolul 8 despre consacrarea preoților, în capitolul 9 găsim preoții și jertfele laolaltă, lucrând pentru apropierea poporului de Domnul. După ce preotul ales de Domnul a adus jertfele poruncite de Acesta, „*slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile*” (9:23b-24a).

Astfel, Dumnezeu confirmă primirea în slujbă a lui Aaron ca Mare Preot, insistând pe funcția principală a acestuia. El era mijlocitorul dintre Israel și Yahwe, el era cel care purta în chip simbolic păcatele poporului și făcea ispășire pentru el. Însă iertarea era oferită pentru ca poporul să poată relaționa cu Domnul, să se poată apropia de El, să Îl poată cunoaște mai mult. În capitolul 9, după jertfa de ispășire aduce arderea de tot, darul de mâncare și jertfa de mulțumire. Iar rezultatul final este descoperirea slavei Domnului. Deși Marele Preot era și cel prin care Domnul oferea iertarea, funcția sa principală era să mijlocească apropierea lui Israel de Domnul. Când venea la Cort, evreul se apropia fizic de chivot, scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Preoții care intrau în Locul Sfânt erau la o distanță fizică mai mică de el. Această apropiere fizică trebuia să își găsească un corespondent în apropierea spirituală de Domnul. Or, din punct de vedere spiritual, a fi mai aproape de El înseamnă în primul rând a-L cunoaște mai mult. Cortul Întâlnirii era locul resurselor spirituale ale cunoașterii lui Dumnezeu prin care evreul putea să împlinească poruncile Domnului. Doar oferirea iertării nu îl împuternicea pe evreu să ducă o viață de biruință asupra păcatului. Cunoașterea lui Dumnezeu era resursa de care avea nevoie. Este adevărat că iertarea era o condiție absolut necesară pentru ca ei să Îl poată cunoaște pe Domnul. Însă cunoașterea Lui reprezenta cheia biruinței. De aceea, era normal ca funcția Marelui Preot să fie legată în special de mijlocirea cunoașterii lui Dumnezeu. După cum funcția primordială a Cortului era revelarea lui Dumnezeu, la fel funcția principală a Marelui Preot era de a media cunoașterea Domnului la Cort.

Evreul se apropia de Domnul, însă se oprea în fața altarului arderilor de tot. Preotul putea pași mai departe, putea să se apropie mai mult de Domnul, putea intra în Locul Sfânt și avea un acces mai mare la cunoașterea lui Dumnezeu. Preoții aveau acest privilegiu nu pentru a disprețui poporul, ci pentru a-l putea sluji. Și slujirea lor esențială era să învețe pe popor la Cortul Întâlnirii (și nu numai) despre bogățiile nebănuite ale frumuseții caracterului lui Dumnezeu. Ne aducem aminte că preoții – împreună cu ceilalți leviți – erau și depozitarii Legii și ai celorlalte cărți sfinte. Ei aveau un acces mai mare la cunoașterea lui Dumnezeu și trebuia ca ei să îi învețe pe ceilalți să Îl cunoască pe Domnul. Iată ce ne spune cartea Maleahi despre rolul preoților: „*Legea adevărului era în gura lui și nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și neprihănire și pe mulți i-a abătut de la rău. Căci buzele preotului trebuie să păzească știința și din gura lui se așteaptă învățătură, pentru că el este un sol al Domnului oștirilor. Dar voi v-ați abătut din cale, ați făcut din Lege un prilej de cădere pentru mulți și ați călcat legământul lui Levi, zice Domnul oștirilor. De aceea, și*

Eu vă voi face să fiți disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor, pentru că nu ați păzit căile Mele și căutați la fața oamenilor când tălmăciți Legea”. (Maleahi 2:6-9)

Capitolul 9 se încheie cu bucuria poporului: *“Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ.”* De ce se bucura poporul atât de tare? Cu siguranță că se bucurau pentru că au văzut slava Domnului. Cunoașterea măreției și sfințeniei lui Dumnezeu era un motiv de bucurie. Cum să nu te bucuri când poți cunoaște mai mult persoana pe care o iubești? Descoperirea slavei Domnului a fost și un motiv de închinare: *“și s-au aruncat cu fața la pământ”*. În fața măreției și îndurării Creatorului, răspunsul absolut normal este acela de a-I da slava care I se cuvine. Ei L-au glorificat pe Domnul, nu pe Moise sau pe Aaron, au dat slavă Domnului și nu unor oameni.

Alături de privilegiul de a vedea slava Domnului manifestându-se în mijlocul lor, cred că mai era un motiv care le aducea bucurie în inimi. Relația lor cu Yahwe depindea de existența unui mijlocitor uman. Acesta era Marele Preot. Pentru ca relația să poată continua, aveau nevoie de acest mijlocitor. De aceea, bucuria lor s-ar putea traduce și în felul următor: *“Avem un Mare Preot! Îl slăvim pe Dumnezeu pentru că ne-a dat un Mare Preot care să ne mijlocească relația cu El!”* Într-adevăr, probabil că ei stăteau cu sufletul la gură pentru a vedea dacă Domnul îl acceptă pe Aaron în slujba de Mare Preot. Legământul avea nevoie de acest garant. Dar de ce se bucurau ei pentru că Domnul le-a dat un Mare Preot? Oare ce era în mintea lor? Revenim la discuția despre funcția principală a Cortului Întâlnirii: oferirea iertării sau cunoașterea lui Dumnezeu? Oare ei spuneau în inima lor: „Avem un Mare Preot, deci putem fi iertați!” sau mai degrabă: „Avem un Mare Preot, deci ne putem apropia mai mult de Domnul!”? Marele Preot avea o funcție cheie atât în oferirea iertării, cât și în apropierea poporului de Domnul. Fără iertare nu poate exista apropierea, iar apropierea înseamnă o cunoaștere mai profundă a inimii lui Dumnezeu. Întrebarea este: *“Care este funcția principală a Marelui Preot?”* În mod cert, funcția sa principală trebuia să fie în armonie cu funcția principală a Cortului. Iar ritualul din capitolul 9, deși cuprinde și jertfa de ispășire pentru popor, se focalizează pe ideea de a-L cunoaște mai bine pe Domnul: *„Să faceți ce a poruncit Domnul și vi se va arăta slava Domnului.”*

Deci, atunci când Dumnezeu îl confirmă pe Aaron ca Mare Preot înaintea norodului, accentuează și funcția sa principală: aceea de a media apropierea lui Israel de Domnul. Nu știu ce a fost în inima poporului, dar în spatele bucuriei lor ar fi trebuit să stea următorul adevăr: *“Slavă lui Dumnezeu că avem un Mare Preot! Acum Îl puteam cunoaște mai bine pe Domnul!”* În mod cert în acest adevăr este închisă și oferta iertării, dar iertarea era un mijloc către un scop precis: relația cu Yahwe, părtășia cu El, cunoașterea mereu crescândă a Lui, transformarea permanentă întru chipul și asemănarea Sa.

2. 10:1-20 – Doi fii ai lui Aaron mistuiți de mânia lui Dumnezeu

Avem înaintea noastră un tablou tuburător: doi fii ai lui Aaron sunt arși într-o clipă de mânia Domnului. Mai întâi voi încerca să identific greșeala lor. Recunosc că îmi vine foarte greu să înțeleg călcarea lor de lege: „Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc, și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise.” Ce lege au încălcat ei?

Mi se pare ciudată inițiativa lor de a pune tămâie pe foc. Iată ce poruncise Domnul în Exod cu privire la altarul tămâierii: „*Aaron va arde pe el [altarul tămâierii] tămâie mirositoare; va arde tămâie în fiecare dimineață când va pregăti candelile va arde și seara când va așeza candelile. Astfel se va arde necurmat din partea voastră tămâie înaintea Domnului din neam în neam. Să nu aduceți pe altar altfel de tămâie, nici ardere de tot, nici jertfă de mâncare și să nu turnați pe el nici jertfă de băutură.*” (Ex. 30:7-9).

Tămâia va arde pe altarul tămâierii dimineața și seara. În rest preoții nu mai aveau de a face cu tămâia. Tămâia mai apare la darul de mâncare, dar atunci este arsă în întregime pe altarul arderilor de tot. Deci gestul lor este pe deplin nejustificat. Ce i-a determinat pe Nadab și Abihu să-și aprindă cădelnițele și să le umple cu tămâie? În mod clar era un lucru pe care Domnul nu-l poruncise. A fost o inițiativă pur omenească ce a sfidat orânduiri așezate de Domnul în Casa Sa. De unde le-a venit în minte să facă acest gest? Se pare că cei doi au vrut să atragă privirile mulțimii și asupra lor. Cel spre care avea mulțimea privirile ațintite era Aaron.

El era cel care intrase și ieșise din Cort fără să moară. În fața ovațiunilor norodului, se pare că ei au simțit nevoia să iasă și ei în evidență. Și atunci iau inițiativa, își aprind cădelnițele cu intenția probabilă să tămâieze în jurul lor sau în dreptul poporului. Cred că afirmarea de sine este cea care explică inițiativa lor total nejustificată. Este posibil ca ei să fi văzut gesturi asemănătoare făcute de preoții din Egipt. Ei nu au fost de acord ca tatăl lor să fie în centrul atenției lui Israel. În cele din urmă ei nu au fost de acord ca doar Domnul să fie slăvit. Ei și-au dorit și partea lor de slavă. Pentru a obține acest lucru ei au îndrăzneala de a sfida poruncile de la Cort și de a adăuga un nou element la ritualul de sfințire al preoților.

Încep să înțeleg mai bine gravitatea faptei lor. Ea demonstrează că nu a fost doar o neveghere de moment, ci o roadă a unei atitudini păcătoase ce a persistat în inima lor. Ei au fost aleși în slujba de preoți spre slava lui Dumnezeu și nu spre slava lor. Dacă în cele șapte zile de sfințire ei și-ar fi modelat gândirea după mesajul jertfei aduse în fiecare zi cu siguranță că nu ar fi reacționat așa în fața înălțării lui Aaron și în fața lui Israel.

Cred că în cele șapte zile ei au cultivat un spirit de mândrie și de afirmare de sine. Cred că ei au început să privească de sus pe ceilalți din popor și să și-o ia în cap. Această interpretare este în armonie cu modalitatea în care Dumnezeu pedepsește, pe care o găsim descrisă în toată Scriptura. Este elocvent cazul Izabelei din Apocalipsa: „*Iată că i-am dat vreme ca să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.*” (Apoc. 2:21-22). Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului, ci ca acesta să se întoarcă de la calea lui cea rea și să trăiască. De aceea, Domnul dă vreme celui păcătos să se pocăiască. Și nu cred că Domnul face excepție în cazul lui Nadab și Abihu. Textul nu își propune să ne prezinte tot procesul căderii lor.

Putem însă fi siguri că nu este vorba de o simplă neveghere sau de un accident. Ne aducem aminte de Moise care vorbește în chip ușuratic înaintea poporului. Domnul nu-l arde

de viu, ci-i dă vreme să se pocăiască și-l păstrează în funcția de mijlocitor. (vezi Numeri 20: 1-13, Ps.106:33). Dumnezeu nu este părtinitor. Dacă ar fi vorba de un simplu accident, cu siguranță că nu i-ar fi nimic așa, fără veste, pe cei doi fii. Cred că a fost vorba de o persistare în neascultare și o respingere încăpățânată a glasului Lui care-i chema la pocăință. Probabil că din clipa în care au auzit vestea alegerii lor pentru a intra în slujba de preoți, mândria a început să prindă lăstari în inima lor. Domnul le-a vorbit mereu că slava e doar a Lui. Cele 7 zile de sfințire au fost un prilej minunat pentru Domnul pentru a le vorbi mesajul jertfelor că atitudinea inimii lor este una greșită. Însă ei au respins în mod repetat chemarea harului și în a opta zi au reacționat din prisosul inimii lor. Fărădelegea lor a umplut măsura și a fost cu atât mai gravă cu cât a avut loc înaintea întregului norod care învățase din procesul facerii Cortului că poruncile de la Cort nu se negociază. Pedepsirea lor publică a fost justificată și de intenția transmiterii unui mesaj către popor.

Ritualurile de la Cort nu reprezentau nimic în sine. Ele erau doar purtătoare de simboluri. De ce reacționează deci Dumnezeu așa de drastic față de o schimbare în ritualurile de la Cort? Am subliniat deja că greșeala lor nu a însemnat doar o simplă inițiativă în domeniul ritualurilor ci s-a definit printr-o persistentă mândrie prin cultivarea încăpățânată a afirmării de sine, prin mândrie și sfidarea lui Dumnezeu și a poruncilor Sale. Iată ce se ascundea în spatele inițiativei lor. Însă mai este și o altă nuanță. Schimbarea ritualurilor implică și schimbarea mesajului acestora. Dar Dumnezeu are o preocupare specială a mesajului. Mesajul ritualurilor revela caracterul lui Dumnezeu și profilul lui Mesia. Era vorba de elemente vitale pentru mântuirea lor. De aceea mesajul era imuabil. Și de aceea și ritualurile erau imuabile. Dumnezeu pedepsește atât de drastic schimbarea ritualurilor tocmai pentru a preveni pervertirea mesajului și pentru a conserva adevărurile pe care El le-a revelat în Cortul Întâlnirii. Prin mistuirea celor doi fii ai lui Aaron, Israel primește încă o lecție despre sfințenia lui Dumnezeu. Textul pune alături două manifestări distincte ale focului Domnului.

„Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile” (9:24)

„Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului și a mistuit și au murit înaintea Domnului” (10:2)

Deși jertfa de pe altar era un substituit în moarte, ea nu le-a folosit la nimic celor doi fii ai lui Aaron. Atunci când rânduielele au fost respectate focul Domnului a lovit în jertfa ispășitoare. Însă când nu au mai fost respectate aceste rânduieli, jertfa ispășitoare nu le-a mai folosit la nimic și mânia lui Dumnezeu i-a trăsnet pe cei ce au păcătuit.

În același timp, observăm cum același Dumnezeu care se bucură de închinarea lui Israel și de credințioșia lui Aaron, lovește fără milă pe cei care sfidează rânduielele de la Cort. Dumnezeu rămâne consecvent principiilor Sale. Indiferent de context, indiferent de cine a păcătuit, mânia Sa se descoperă din cer împotriva oricărei fărădelegi. Dumnezeu nu devine mai îngăduitor cu neascultarea din pricina faptului că evenimentele au avut loc în mijlocul unei sărbători. Sfințenia Sa rămîne la fel de reală în fiecare clipă.

Israel învață faptul că același Dumnezeu care saltă de bucurie atunci când cineva se apropie cu inimă curată de El, același Dumnezeu nimicește pe cel care se apropie de El cu viclenie. Atunci când dorim să-L cunoaștem pe Dumnezeu dragostea și bucuria Sa nu trebuie să estompeze dreptatea și mânia Sa și nici invers.

Moise înțelege durerea lui Aaron și încearcă să-i explice ce s-a întâmplat: „*Aceasta este ce a spus Domnul când a zis: «Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor»*” (10:3). Dumnezeu va fi mereu proslăvit prin cei ce se apropie de El. Dumnezeu îmi va arăta Slava prin cei ce se apropie de El, indiferent dacă aceștia sunt cu inima curată sau nu. Dacă aceștia sunt cu inima curată, Domnul îi va binecuvânta și înălța și El va fi proslăvit (vezi 9: 23-24). Dacă aceștia însă au duhul plin de viclenie, Domnul îi va pedepsi și nimici în fața întregului popor și Numele Lui va fi proslăvit. Cei ce se apropie de Domnul au un statut special. Dumnezeu se va revela pe Sine prin viețile lor. În urma ascultării lor, El își va revela bunătatea și îndurerea, iar în urma neascultării lor, El își va revela dreptatea și sfințenia. În ambele situații frumusețea caracterului lui Dumnezeu va fi înălțată întregului popor și Numele Lui va fi proslăvit.

Israel începe să învețe care sunt implicațiile apropierii de Dumnezeu. Aproximarea de Dumnezeu înseamnă o binecuvântare și o onoare fără egal. În același timp presupune o responsabilitate fără precedent a celui ce se apropie de Domnul. Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul, cu atât vom fi mai repede atinși de mânia Sa dacă păcătuiți. Faptul că Aaron și fiii lui au primit privilegiul de a-I sluji Domnului în Cortul Întâlnirii nu înseamnă că ei pot să-și permită mai multe lucruri în prezența lui Dumnezeu decât ceilalți din popor. Dimpotrivă: așteptările și cerințele lui Dumnezeu pentru ei sunt mai mari față de cei din popor.

Noi cu cât devenim mai apropiați față de o persoană, de regulă, cu atât ne permitem mai multe în prezența sa, cu atât avem tendința să-i neglijăm cerințele și așteptările. Atunci când un copil nu cunoaște un adult este temător și plin de sfială. Dar este de ajuns să se apropie puțin și își va da drumul, va sări în brațele adultului, îi va călca regulile și-i va sfida cerințele. Dumnezeu nu este „bunicul cu barbă albă”, iar noi nepoții care ne putem permite să ne jucăm în barba lui și să tratăm cu superficialitate cerințele Lui. Nu, ci cu cât ne apropiem mai mult de Domnul, cu atât trebuie să luăm mai în serios poruncile Lui. Aproximarea de Domnul impune mereu ridicarea standardelor și niciodată coborârea lor.

Fiii lui Aaron au crezut că odată ce au devenit așa de „apropiați” Domnului, ei își pot permite mai multe inițiative și pot schimba anumite reguli. Nu a fost așa. Mânia Domnului i-a nimicit într-o secundă. De ce sunt mai mari cerințele de la cei care se apropie mai mult de Domnul?

Vedem deci că pentru preoți cerințele sunt mai mari. Aceste cerințe mai mari sunt justificate de funcția lor de mijlocitori și de responsabilitate lor de a fi un îndrumar pentru popor.

- „*ca nu cumva să nu Se mânie Domnul împotriva întregii adunări*”
- „*căci untdelemnul ungerii este peste voi*”
- „*ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este curat de ce nu este curat și să puteți învăța pe copiii lui Israel toate legile pe care vi le-a dat Domnul prin Moise*”

Prima parte a capitolului 10 insistă pe acest principiu al apropierii de Dumnezeu: cu cât te apropii mai mult de Domnul cu atât standardele sunt mai ridicate și mânia Sa mai aprigă!

Să medităm acum puțin asupra durerii din inima lui Aaron. Aaron era un om al lui Dumnezeu și ca om al lui Dumnezeu cu siguranță că își iubea foarte mult copiii. Copiii săi

erau sănătoși, probabil în floarea vârstei și nu avea nici un motiv să se gândească la o posibilă moarte a lor. Ba mai mult, ei erau acum aleși de Domnul în slujba Sa și deci sub protecția Sa specială. Pierderea celor doi fii a fost total neașteptată. Nici măcar nu a avut timp să-și ia rămas bun. Într-o singură secundă au murit chiar înaintea lui. Mai mult decât atât, durerea era amplificată de conștiința faptului că ei au fost pedepsiți de Domnul și că sufletele lor au fost aruncate în chinurile cumplite ale despărțirii veșnice de Domnul. Îmi închipui ce bucuros era Aaron pentru fiii lui care au fost aleși în slujba Domnului și ce vise frumoase și speranțe avea pentru viitorul lor. Și iată că au fost mistuite într-o clipită de mânia Domnului! Aaron și-a dat seama că fiii pentru care și-a făcut atâtea vise și speranțe au fost pierduți pentru totdeauna. În fața acestor evenimente „*Aaron a tăcut*”. Tăcerea sa ascundea o durere imensă, o sfâșiere interioară cumplită. Aaron a fost pus în fața unui test foarte mare.

Stau și mă gândesc cât de mare trebuie să fi fost ispita de se răzvrăti împotriva Domnului. Îmi închipui cum sunau discursurile sugerate de firea pământească: „Doamne, ești prea aspru, ești prea aprig la mânie. O singură neveghere și i-ai nimicit pentru totdeauna. De ce nu le-ai dat timp să se pocăiască? Unde este îndurarea Ta și îndelunga Ta răbdare cu care Te lauzi mereu? Dacă aceasta înseamnă să mă apropii de Tine... nu am nevoie nici de Tine, nici de slujba Ta. Ce mă va aștepta? Să-mi moară și ceilalți doi fii? Găsește-Ți alți fanatici care să-Ți slujească pentru împlinirea capriciilor Tale!”

Aaron trebuia să aleagă să creadă în dreptatea și bunătatea Dumnezeului celui nevăzut în ciuda evidențelor vizibile care păreau să contrazică adevărurile învățate despre caracterul lui Dumnezeu. Aaron a luat testul și nu a cârtit. Iată că apropierea sa de Domnul a fost acompaniată de un test extrem de greu. Cu adevărat cui i se dă mult, i se cere mult. Însă Domnul a fost proslăvit prin ascultarea, credincioșia și supunerea sa, a devenit un model pentru tot Israelul. Aici descoperim o altă modalitate prin care Domnul este proslăvit prin cei care se apropie de ei și anume prin strălucirea credinței lor din mijlocul furtunilor.

Faptul că Aaron a luat testul și nu a cârtit, nu și-a sfâșiat hainele și nici nu a părăsit Cortul Întâlnirii, nu a însemnat că durerea i-a fost mai mică. Dimpotrivă i-a fost mai mare. El era în slujba Domnului și trebuia să-și finalizeze sarcinile indiferent de cele întâmplare. De abia apoi avea dreptul să se retragă și să-și plângă fiii. Iată ce pretenții mari are Domnul de la cei care se apropie de El, și anume: să-L slujească chiar în mijlocul durerii, chiar atunci când inima este sfâșiată în întregime.

Aaron și ceilalți doi fii aveau de încheiat ritualurile de la Cort. Moise își dă seama că sunt foarte tulburați și le aduce aminte ce mai aveau de făcut: să mănânce partea lor din darul de mâncare și din jertfa de mulțumire. Până acum Moise i-a lăsat să-și îndeplinească singuri sarcinile. Acum simte că este un moment foarte greu și intervine pentru a-i ajuta. În cele din urmă cei care au murit erau nepoții săi. Chiar dacă durerea era mai mică, ea era reală și intensă și în inima sa. El a empatizat cu Aaron, Eleazar și Itamar, a încercat să le explice revărsarea mâniei lui Dumnezeu (10:3), i-a motivat să-și continue slujirea (10:6-7) și le-a adus aminte de lucrurile pe care mai trebuia să le facă (11:12-15).

Sfârșitul capitolului este neașteptat: Aaron și fiii săi refuză să mănânce jertfa de ispășire. Prima întrebare care îmi vine în minte este dacă ei au refuzat să mănânce doar jertfa de ispășire sau au ars și partea lor din darul de mâncare și jertfa de mulțumire?

Este foarte interesant faptul că Moise nu pomenește nimic de carnea jertfei de ispășire atunci când le aduce aminte de finalizarea ritualului (10:12-15). El le aduce aminte că trebuie să mănânce partea lor din darul de mâncare și jertfa de mulțumire. Oare de ce nu pomenește nimic de carnea jertfei de ispășire? Este posibi ca în versetul 16 Moise să fi menționat și de

carnea jertfei de ispășire pe care a început s-o caute prin curtea cortului și a aflat de la Eleazar și Itamar că ei o arseseră deja. Și apoi să fi urmat musturarea lui Moise din versetele 17-18.

Iată că acum ceilalți doi fii ai lui Aaron au încălcat o rânduială a Cortului Întâlnirii: au ars carnea care trebuia mâncată. Și iată totuși că ei nu au mai murit. Cum se explică acest lucru? Explicația trebuie s-o căutăm în justificarea lui Aaron: „*Iată, ei și-au adus jerfa de ispășire și arderea de tot înaintea Domnului, și, după cele ce mi s-au întâmplat azi, dacă aș fi mâncat azi jertfa de ispășire, ar fi fost bine oare înaintea Domnului?*” (v.19)

Aaron îi explică lui Moise că a făcut acest lucru nu din răzvrătire față de Domnul, ci dimpotrivă, pentru a fi plăcut înaintea Lui. El a considerat că nu ar fi fost bine înaintea Domnului dacă el ar fi mâncat din jertfa de ispășire în acea zi. De ce? A mânca din jertfa de ispășire simboliza faptul că preotul se făcea părtaș slujbei de a purta păcatele norodului și se bucura de bucuria Domnului de a oferi iertarea celor păcătoși.

Aaron înțelesese că nu era vorba de un simplu ritual și că atitudinea inimii sale trebuia să fie în armonie cu semnificația ritualului. Însă el avea sufletul răvășit, sfâșiat în bucățele, ispitit să se răzvrătească împotriva Domnului. El s-a simțit incapabil să-și acordeze inima după simbolistica ritualului. Și știa că doar împlinirea mecanică a unui ritual este ceva respingător înaintea Domnului. Și atunci, el a ales să nu mănânce din carnea jertfei de ispășire. Deși el nu și-a sfâșiat hainele de Mare Preot (lucru care ar fi interzis participarea sa la ritualurile de la Cort), el avea sufletul sfâșiat de durere.

Moise a fost mulțumit de aceste cuvinte. Moise înțelesese și el că un ritual nu reprezenta nimic în sine, și că ceea ce-L interesa pe Domnul era inima evreului. Mulțumirea lui Moise oglindea și mulțumirea lui Dumnezeu. Dumnezeu este nepărtinitor. Dacă nu i-a cruțat pe Nadab și Abihu, nu l-ar fi cruțat nici pe Aaron dacă ar fi fost vorba de aceeași neascultare. Însă Dumnezeu nu-l pedepsește pe Aaron, ba mai mult, în 11:1 începe să-i descopere și lui noile porunci pentru poporul Israel. Dumnezeu nu a fost insensibil față de durerea lui Aaron și nu i-a cerut ca unui robot să îplinească ritualurile de la Cort.

El a apreciat sinceritatea lui Aaron și i-a îngăduit să nu participe la ritualurile de la Cort. Finalul capitolului întărește interpretarea noastră legată de păcatul celor doi fii ai lui Aaron și anume aceea că nu a fost vorba doar de simpla încălcare a unui ritual, ci că în spate se ascunde o atitudine păcătoasă și respingătoare.

Dacă prima parte a capitolului 10 (10: 1-10) creionează principiul: cu cât te apropii mai mult de Domnul, cu atât cresc cerințele Lui de la tine; a doua parte a capitolului insistă pe faptul că cerințele Lui vizează în special curăția inimii evreului și nu împlinirea mecanică a unor ritualuri. Îmi aduc aminte din nou de cuvintele psalmistului: „*Dacă ai fi vrut jertfe, Ți-aș fi adus; dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit. Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o imină zdrobită și mâhnită*” (Ps 51:16-17)

Acest tip de îngăduință a lui Dumnezeu față de nerespectarea cu strictețe maximă a unor ritualuri în niște contexte foarte speciale (vezi și cazul lui David care a mâncat din pâinile puse înaintea Domnului pentru a-și salva viața --1 Sam 21, Matei 12: 1-8) subliniază faptul că adevărata roadă așteptată de Domnul era dragostea de El și de aproape și că ritualurile de la Cort nu erau importante în sine, ci prin semnificația lor și erau un mijloc de a cunoaște mai bine pe Domnul. În cuvintele profetului acest mesaj ar fi: „*Milă voiesc și nu jertfe; cunoștință de Domnul mai mult decât arderi de tot*”. (vezi Osea 6:6, Matei 12:7).

Dacă ar fi să privim spre învățăturile aduse de cele trei capitole ce ne prezintă consacrarea preoților în slujba Domnului, am descoperi următoarele:

- Cap. 8 → Cel care intră în slujba unui Dumnezeu sfânt ca preot, trebuie să se bucure tremurând!
- Cap. 9 → Dumnezeu îl confirmă pe cel pe care l-a ales ca preot în fața întregului popor și subliniază că funcția sa principală este aceea de a media apropierea poporului de Domnul.
- Cap. 10 → Pentru cel care se apropie mai mult de Domnul, cerințele Sale sunt mai mari, iar acestea vizează în special curăția inimii și nu împlinirea unor ritualuri.

Concluzii și aplicații

Prima aplicație se desprinde din adevărul descoperit în aceste capitole, care susține că funcția principală a Marelui Preot este în armonie cu funcția principală a Cortului Întâlnirii. Cortul împreună cu Marele Preot mediază apropierea evreului de Dumnezeu. Această apropiere are la bază iertarea, însă ea înseamnă o cunoaștere mereu crescândă a lui Dumnezeu. Astfel, deși Cortul este locul unde se oferă iertarea, el se definește ca fiind mai întâi spațiul sacru în care Dumnezeu s-a revelat și prin care evreul îl poate cunoaște mai bine pe Domnul. Subtilitatea problemei derivă din faptul că următoarele două afirmații sunt adevărate:

- Cortul este locul rezolvării călcărilor de Lege
- Cortul este locul cunoașterii lui Dumnezeu

Ideea este să surprindem funcția principală și legătura dintre cele două funcții. Aș putea să surprind aceste lucruri prin următoarea imagine:

Cortul

Am tot repetat aceste idei. Însă nu știu dacă am zăbovit suficient asupra argumentelor în formarea imaginii de mai sus. Voi face acest lucru în cele ce urmează.

Un prim argument îl găsim în Exod 25:1-31:18, unde ne sunt prezentate poruncile referitoare la construcția Cortului. Proporția cea mai mare de text insistă asupra caracterului revelator al Cortului și nu asupra celui ispășitor. Un al doilea argument este acela că însuși Dumnezeu își definește Cortul în Exod ca un loc al cunoașterii lui Dumnezeu: „*Acolo Mă voi întâlni cu voi și îți voi vorbi. Acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel și locul acela va fi sfințit de Slava Mea. Voi sfinți Cortul Întâlnirii și altarul; voi sfinți pe Aaron și pe fiii lui ca să fie în slujba Mea ca preoți. Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor, care i-am scos din țara Egiptului ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor.*” (Exod 29:42-46)

Un al treilea argument îl reprezintă denumirea Cortului. Cortul se numește Cortul Întâlnirii și nu Cortul Ispășirii. Este normal ca denumirea să surprindă funcția principală a cortului. După denumire această funcție ar fi medierea întâlnirii cu Dumnezeul cel viu, medierea apropierii de Acesta, a cunoașterii caracterului Acestuia. În acele părți (vezi Deut. 12), Dumnezeu vorbește despre Casa Lui ca de un loc unde va face să locuiască Numele Lui. Ori, știm bine faptul că Numele Lui se referă la caracterul Său (vezi Exod 34). Deci, Casa

Lui este un loc în care Dumnezeu Și-a relevat caracterul, este un loc care-L reprezintă pe Domnul printre muritori. Într-un mod asemănător, altarul de aramă este numit altarul arderilor de tot și nu altarul jertfelor de ispășire. Prin urmare Domnul vede altarul în primul rând ca un loc al rededicării evreului, rededicare ce vine ca un răspuns natural față de cunoașterea splendorii caracterului divin.

Al patrulea argument îl descoperim în Cartea Levitic. Levitic este un fel de manual al Cortului. În Levitic se insistă pe funcția revelatoare a Cortului și nu pe cea ispășitoare. Levitic nu este o carte a ispășirii, ci mai degrabă o carte a sfințeniei lui Dumnezeu. Cortul este locul unde cunoști sfințenia lui Dumnezeu și ești motivat să devii sfânt de dragul Lui.

Un al cincilea argument îl descoperim în Exod 32-34. În aceste capitole avem prezentată istoria cu vițelul de aur. Observăm că poporul este iertat înainte de construcția Cortului. Deci, primirea iertării nu era condiționată de ridicarea Cortului. Ba mai mult, ne aducem aminte că Israel a beneficiat de iertare de mai multe ori înainte de ridicarea Cortului: la ieșirea din Egipt și de-a lungul drumului prin pustie până la Muntele Sinai. Deci nu putem spune că noutatea Cortului constă în oferirea iertării. Atunci ce aduce nou Cortul? Cortul revelează noi lucruri despre Dumnezeu și planurile Sale. Dumnezeu la Cort revelează mai bine procesul iertării și condițiile iertării, dar nu iertarea în sine reprezintă noutatea. Astfel, înțelegem că jertfele de ispășire din Cort nu făceau în sine ispășirea, însă descopereau evreului minunate adevăruri despre Dumnezeu și despre iertarea oferită de Dumnezeu poporului.

Un alt șaselea argument îl găsim în cartea psalmilor Domnului, unde se vede în primul rând Cortul ca un loc unde Dumnezeu S-a revelat și unde îl pot cunoaște mai bine pe Domnul.

Iată câteva exemple:

- „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.” (Ps. 27:4)
- „Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt ca să-ți văd puterea și slava” (Ps. 63:2)
- „Ferice de cel pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta ca să locuiască în curțile Tale! Ne vom sătura de binecuvântarea Casei Tale, de Sfințenia Templului Tău.” (Ps. 63:4)
- „Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu” (Ps. 84: 1-2)

Toate aceste argumente evidențiază cu claritate funcția principală a Cortului Întâlnirii. Iar funcția principală a Marelui Preot este în armonie perfectă cu cea a Cortului.

Atât Cortul cât și Marele Preot al Vechiului Legământ reprezintă umbra unei realități viitoare. Această realitate viitoare nu este altcineva decât Isus Hristos. Isus Hristos este Cel care a cortuit printre noi și ne-a descoperit Slava Tatălui (vezi Ioan 1:1-18). Isus Hristos este Marele Preot al Noului Legământ. Dar dacă vorbim de un Nou Legământ și de un nou Mare Preot, atunci înseamnă că primul legământ și primul Mare Preot își aveau cusurile lor.

Prin intermediul Vechiului Legământ, cum am văzut, evreul căuta iertarea de păcate, îl putea cunoaște pe Domnul și putea duce o viață de biruință a păcatului.

Dacă ne uităm în istoria lui Israel descoperim de exemplu generația lui Iosua care a dus o viață excepțională de ascultare. De asemenea, mai găsim performanțe spirituale de invidiat atinse de mari oameni ai credinței cum ar fi: Avraam, Iosif, Moise, Iosua, David, Isaia, Ieremia, Ezechia, Daniel, Ezra, Neemia. În mod cert și ei aveau o fire pământescă (vezi frământările spirituale din viața lor sau psalmii lui David care descoperă lupta dintre bine și rău din inima lui) și nu prin ei înșiși au reușit asemenea biruințe spirituale. Ei au biruit prin credința, prin harul, prin puterea Lui, prin Duhul Lui, prin cunoașterea Celui ce locuia în Cort. Deci Vechiul Legământ oferea un cadru în care se putea trăi în ascultare de Domnul.

Dacă ne uităm în cărțile profeților observăm cu câtă asprime condamnă Domnul pe Israel cel infidel. Condamnarea sa are temeii pentru că Dumnezeu, în Profeți, mărturisește deseori că a făcut tot ce I-a stat în putință pentru ca Israel să păzească poruncile divine. Un astfel de pasaj îl găsim în Isaia capitolul 5:

„Acum dar – zice Domnul – locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați între Mine și via Mea! Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu I-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici când Eu mă așteptam să facă struguri buni”. (Isaia 5: 3-4)

Dacă Vechiul Legământ oferea posibilitatea trăirii unei vieți de biruință, atunci care era cusurul acestui Legământ? Cusurul era acela că nu putea rezolva pe deplin problema păcatului. În cuvintele cărții Evrei, nu putea face desăvârșit pe cel care se închina. Problema între Dumnezeu și Sine rămânea nesoluționată. Într-adevăr, deși evreul era iertat 100% la Cort, ispășirea se făcea în chip simbolic. Un animal nu ar putea substitui în moarte un om făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Iar Marele Preot nu putea purta păcatele a milioane de oameni. Ba mai mult, el nu era jertfit pe altar. Și încă: un om păcătos nu putea soluționa problemele altor păcătoși. Iată cusurul Vechiului Legământ și iată cusurul Marelui Preot al Vechiului Legământ.

În Noul Legământ Isus Hristos este atât jertfă cât și Mare Preot. Când am parcurs capitolele 4-6a am vorbit despre Hristos ca adevărata jertfă de ispășire. Acum vom zăbovi puțin asupra funcției de Mare Preot a lui Isus Hristos. Nu pot fi deci Marii Preoți. Dacă Isus Hristos este Marele Preot, atunci El este singurul Mare Preot și atunci înseamnă că preoția Vechiului Legământ a fost desființată.

Vechiul Testament vorbește el însuși despre această schimbare a preoției. Psalmul 110 ne descoperă faptul că Mesia va împlini această funcție de Mare Preot: *„Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii tăi sub picioarele tale [...] Domnul a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești Preot în veac, în felul lui Melhisedec”.* (Ps. 110:1,4)

În mod clar Mesia va fi Mare Preot, dar va fi un Mare Preot diferit de Marii Preoți ai Vechiului Testament. Care sunt aceste diferențe?

- i. Mesia șade în slavă la dreapta Tatălui unde nici nu poate fi ispitit și unde nici nu va muri ca ceilalți preoți ai Vechiului Legământ.
- ii. Mesia este Preot în veac, pe când preoții Vechiului Legământ ocupau această funcție doar pentru o perioadă scurtă de timp.
- iii. Mesia intră în funcție pe baza jurământului Domnului, pe când urmașii lui Aaron intrau în funcție fără ca Domnul să rostească vreun astfel de jurământ solemn.

Aceste trei diferențe evidențiază superioritatea preoției lui Mesia. Deja aceste trei diferențe ne atrag atenția că preoția lui Mesia se află într-un alt cadru decât cel al Vechiului Legământ. Pentru a fi și mai clar faptul că preoția lui Mesia are la bază alt legământ, Scriptura ne mai oferă două informații:

- Mesia este din Iuda și nu din Levi;

- Mesia va fi Mare Preot după rânduielele lui Melhisedec și nu după cea a lui Aaron.

Pe Melhisedec îl găsim în Geneza capitolul 14. El este atât Împărat, cât și Preot al Dumnezeului Celui PreaÎnalt. El îl binecuvintează pe Avraam și mijlocește apropierea lui de Domnul. El este mai mare decât Avraam, tatăl tuturor credincioșilor. El apare cu mult înainte de darea legii, și înglobează profilul unei preoții diferite de cea a Vechiului Testament. În același timp, El poartă cu sine profilul unei preoții eterne. În cartea Geneza există o regulă precisă: fiecare personaj important este introdus de o genealogie foarte amănunțită. Însă Melhisedec apare brusc și dispare la fel de brusc. Acest lucru ne transmite imaginea unui personaj nelimitat de timp, fără început și fără sfârșit, a cărui preoție pare a fi veșnică. Este cu siguranță vorba de o imagine. Însă Geneza ne transmite cu grijă această imagine tocmai pentru a putea asocia preoția eternă a lui Mesia cu cea a lui Melhisedec.

În mod cert Mesia nu va fi Mare Preot al Vechiului Legământ. El va fi un altfel de Mare Preot, mai bun, și preoția Lui va desființa preoția pământească a fiilor lui Aaron. Preoția Vechiului Legământ nu putea soluționa problema păcatului. Pe de-o parte, preoții erau la rândul lor oameni, iar pe de altă parte, nu ei mureau în locul evreului care își mărturisea păcatul, ci jertfele aduse de ei, care erau de natură animală.

În contrast cu aceștia, Isus este fără păcat și Se aduce pe Sine ca jertfă de ispășire. De aceea, preoția Sa este superioară preoției Aaronice. Deși aceasta din urmă nu putea soluționa problema păcatului, ea cuprindea profilul pe care trebuia să îl aibă orice Mare Preot. Deci, chiar dacă Isus este Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec și nu după cea a lui Aaron, El trebuia să împlinească funcția și profilul creionate de preoția aaronică.

Orice Mare Preot trebuia:

- Să fie dintre oameni;
- Să fie ales de Dumnezeu pentru această funcție ;
- Să fie pus în slujba oamenilor.

Marele Preot trebuia să fie dintre oameni din două motive:

- Doar un om putea purta păcatul altui om;
- Fiind om, putea înțelege slăbiciunile omului și putea fi cu adevărat plin de compasiune și gata să îl ajute.

Autorul Epistolei către Evrei descoperă din Levitic exact același profil al oricărui Mare Preot: *„În adevăr, orice Mare Preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuia să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru cele ale norodului. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu.* (Evrei 5:1-6)

Mesia creionat de Vechiul Testament îndeplinește aceste condiții. Pe de-o parte el este prezentat ca om, din seminția lui David, iar pe de altă parte este numit Mare Preot prin jurământul lui Dumnezeu (vezi Ps.110).

Rămâne să vedem cum anume împlinește Isus acest profil. Autorul epistolei către Evrei continuă: *„Tot așa și Hristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis: «Tu ești fiul Meu, astăzi Te-am născut». Și cum zice în alt loc: «Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec». El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească*

de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei care Îl ascultă Urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu: «Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec»". (Evrei 5:5-10)

Autorul insistă pe viața pământească a lui Isus și apoi pe învierea Sa. Aceste două elemente Îl autentifică pentru funcția de Mare Preot. Viața Sa pământească dovedește că a fost cu adevărat dintre oameni. Cum putea Fiul lui Dumnezeu fi Mare Preot? Cum putea reprezenta El oamenii înaintea lui Dumnezeu? Cum puteau oamenii să aibă destulă încredere în Fiul lui Dumnezeu, că El îi înțelege, este plin de compasiune și nu disprețuiește slăbiciunile lor? Răspunsul îl găsim întruparea Fiului lui Dumnezeu. Întruparea nu a fost o poveste, ci un lucru cât se poate de real. Fără întrupare, Fiul nu putea fi Mare Preot. Întruparea a implicat două lucruri fundamentale: mai întâi acela că Fiul S-a îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu a păcatului; aceasta înseamnă că Fiul a devenit vulnerabil, că putea fi ispitit de cel rău la fel ca orice alt om. Fiul resimțea în firea Sa pământească imboldul de a păcătui, atracția păcatului, tendința spre a face răul. Al doilea lucru se referă la faptul că Fiul a renunțat la puterea Sa de Dumnezeu și a devenit total dependent de ajutorul Tatălui. La fel ca orice om, nu avea resurse proprii și se lupta cu ispitele. Resursele biruinței veneau de la Tatăl și veneau doar dacă respecta legile spirituale valabile pentru toți oamenii. Astfel, Isus a trebuit să postească și să se roage pentru a primi ajutorul ceresc. El a fost om cu adevărat!

Dacă El ar fi avut resurse proprii, ce rost ar fi avut să aducă rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să Îl izbăvească de la moarte, adică de la atingerea de păcat? Fiul a experimentat starea de slăbiciune și neputință, a experimentat suferința. Alegerea de a nu face răul Îi provoca multă suferință din pricina firii Sale asemănătoare cu a păcatului. Prin suferință s-a întâmplat un lucru extraordinar: „*Fiul a învățat să asculte*”, Fiul lui Dumnezeu, coetern și egal cu Tatăl din veșnicie. El era obișnuit doar să poruncească, dar nu să primească porunci. Era obișnuit să Își împlinească mereu voia Sa adevărată. Însă Isus învață să spună: „Nu voia Mea, ci voia Ta”. Pentru om, acest lucru este o normalitate, dar pentru Fiul lui Dumnezeu este o noutate și un lucru foarte greu.

Dumnezeu S-a întrupat; Dumnezeu a devenit rob de dragul nostru, pentru a ne putea fi Mare Preot vrednic de încredere. Iată ce mai descoperim în Epistola către Evrei:

- „*Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci nu avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie*”. (Evrei 4:14-16)
- „*Astfel dar, fiindcă copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminției lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene semenilor Săi în toate lucrurile ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți*”. (Evrei 2:14-18)

El poate fi cu adevărat plin de compasiune și gata să ajute pe oamenii cuprinși de slăbiciune. Atunci când suntem ispitiți, El ne poate veni în ajutor. El ne poate da și voința și înfăptuirea prin cunoașterea Celui pe care L-a revelat prin moartea și viața Sa. El nu va pregeta să dea acest ajutor. Isus știe cum este să fii neputincios în fața ispitei și să aștepti cu

disperare putere de sus. Trebuie să avem deplină încredere în credincioșia Sa și în resursele spirituale pe care ni le va pune El la dispoziție.

Al doilea element pe care insistă autorul este învierea lui Isus. Aceasta reprezintă dovada faptului că Domnul L-a chemat în funcția de Mare Preot. Psalmul 110 începe cu o chemare: „*Șezi la dreapta Mea*”. Aceasta înseamnă că până atunci Mesia nu a șezut la dreapta Tatălui. Dar unde a fost până atunci? Psalmul 2 ne arată unde a fost și ne arată că, după patimile Sale de pe pământ, Tatăl Își va învia Fiul și-I va rosti înaintea întregului cer: „*Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut*”. Învierea din morți a fost ca o naștere, ca un nou început. Fiul ședea acum în trup de om pe scaunul de domnie al Sfintei Treimi. De aceea, învierea din morți este semnul chemării de către Tatăl în funcția de Mare Preot.

În Evrei 5:9, autorul ne spune că Isus a fost făcut desăvârșit. Într-adevăr, Isus era perfect în ceea ce privește caracterul, însă trupul Său nu era desăvârșit și, pentru că încă nu purtase păcatele omenirii, nu putea împlini funcția de Mare Preot. Învierea Lui este dovada că jertfa Sa a fost acceptată de Tatăl și reprezintă momentul în care Isus a primit un trup nou, de slavă. Autorul epistolei subliniază și el: „*Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, care nu are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele Sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna când S-a adus ca jertfă pe Sine Însuși. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii, dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul care este desăvârșit pentru veșnicie. Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul*”. (Evrei 7:23-8:2)

Marele Preot trebuia să fie fără păcat, iar moartea trebuia să nu mai aibă putere asupra lui. Moartea fizică (neurmată de înviere) a marilor preoți după rânduiala lui Aaron era dovada faptului că ei aveau cusur (făptuiseră nelegiuiri) și că ei nu reușiseră să soluționeze problema morții nici măcar pentru ei înșiși. Cum ar putea ei să o soluționeze pentru ceilalți? Fiul însă a învins moartea, a înviat într-un trup de slavă și șade la dreapta scaunului de domnie al Tatălui. El nu mai poate fi ispitit și nu mai este vulnerabil, acum este în afara oricărui pericol. A fost făcut desăvârșit și nu mai este cuprins de slăbiciuni ca în viața pământească. Ceea ce a stat la baza învierii Sale a fost neprihănirea Lui, cel rău nu a avut nimic în El. Nimic din domeniul morții și al blestemului nu s-a contopit cu identitatea Sa. Astfel, moartea nu L-a putut ține în închisoarea ei. Prezența Lui la dreapta Tatălui și viața Lui veșnică în afara oricărui pericol este garanția mântuirii noastre. Dacă Isus ar fi înfăptuit un singur păcat, El nu S-ar mai fi putut aduce pe Sine ca jertfă, nu ar mai fi putut fi Mare Preot în Locașul ceresc și noi nu am mai fi fost mântuiți. Dacă acum, după înviere, prin reducere la absurd, Isus ar păcătui, atunci toată mântuirea noastră s-ar face praf. Dar acum El este despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri. El este într-un trup nou de slavă. Isus nu mai poate fi ispitit, nu mai poate păcătui. Mântuirea noastră este o certitudine absolută. În ceea ce privește partea lui Dumnezeu, totul este perfect, procesul mântuirii noastre nu are nici o fisură. Putem avea pace și bucurie.

Locașul pământesc era o umbră a Locașului ceresc. Marele Preot după rânduiala lui Aaron și jertfele animale erau eficiente în locașul pământesc, dar nu operau în Locașul Ceresc. Problema între Dumnezeu și Sine rămânea nesoluționată. Prezența lui Isus ca Mare Preot în Locașul Ceresc demonstrează faptul că problema păcatului a fost pe deplin rezolvată prin lucrarea Sa. De aceea, cel mai însemnat punct al celor spuse este că avem un Mare Preot

în Sfânta Sfintelor din ceruri. Toate pasajele din Noul Testament citate până acum ni-L prezintă pe Isus ca adevăratul Mare Preot. Isus ca Mare Preot trebuie să împlinească funcția Marelui Preot din vechime. Marele Preot al Vechiului Testament media apropierea lui Israel de Domnul. El media atât primirea iertării, cât și procesul cunoașterii lui Dumnezeu. Isus ar trebui să împlinească aceeași funcție pentru Biserică. Pavel ne spune: „*Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!*” (Romani 8:34) În ce constă mijlocirea lui Isus pentru noi?

Ioan scrie în epistola sa: „*Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*”. (1Ioan 2:1-2) Isus ca Mare Preot mediază primirea iertării. Prin jertfa Sa, prin credința în sângele Său, primim iertare pentru păcatele noastre. Însă iertarea nu este un scop în sine; scopul iertării este apropierea de Domnul, iar apropierea de Domnul înseamnă cunoașterea Lui. Ne aducem aminte că funcția principală a Marelui Preot era să medieze cunoașterea lui Dumnezeu, să facă posibilă o cunoaștere mai profundă a lui Yahwe. Dacă ne întoarcem în Epistola către Evrei, vom descoperi faptul că Isus ca Mare Preot împlinește și această funcție:

- „*Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți*”. (Evrei 2:18)
- „*Căci n-avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie*”. (Evrei 4:15-16)
- „*Vremea de nevoie*” este vremea când suntem ispitiți, iar ajutorul vizează biruința ispitei. Harul și îndurarea se concretizează în cunoașterea lui Dumnezeu, în acele resurse spirituale prin intermediul cărora biruim ispita. Prin Isus Hristos avem acces la o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu. El este Marele nostru Preot. În mijlocul ispitirii, toate resursele spirituale de care avem nevoie sunt la El, El ni le poate da. Dacă ni le dă, biruim, dacă nu, suntem învinși.

Faptul că El a fost ispitit ca și noi ne sporește încrederea în El. El este plin de compasiune față de noi și ne înțelege, pentru că a trecut pe unde trecem și noi acum. El știe ce înseamnă să te simți neputincios în fața ispitei și să aștepti ajutorul de sus. El este credincios și vrea mai mult decât vrem noi să ne dea acest ajutor. Într-un fel, acest ajutor este El Însuși. El este modelul desăvârșit și El a revelat pe Tatăl într-o dimensiune nouă, superioară celei Vechiului Legământ. Faptul că Isus a acceptat suferința de dragul nostru ne motivează atât de mult să acceptăm și noi suferința de dragul Lui. Faptul că Isus a învățat să asculte ne ajută pe noi atât de mult să acceptăm ascultarea de Dumnezeu. Și faptul că El a oglindit slava Tatălui în toată splendoarea Sa ne ajută să Îl cunoaștem mai mult pe Tatăl și prin această cunoaștere vom putea trăi o viață de biruință.

Isus ca Mare Preot mediază deopotrivă primirea iertării, cât și cunoașterea lui Dumnezeu. Scopul este o viață de biruință asupra păcatului, o viață asemenea celei a lui Isus. Iertarea este prima condiție. Însă esența resurselor spirituale înseamnă cunoașterea lui Dumnezeu. Dar ce se aprinde în mintea noastră atunci când ne gândim că Isus este Marele nostru Preot:

- Faptul că putem fi iertați de orice păcat sau
- Faptul că prin EL putem primi toate resursele spirituale de care avem nevoie pentru a trăi o viață asemenea Lui?

Care dintre cele două adevăruri ocupă un loc mai important în mintea noastră și în teologia noastră? Ce căutăm mai mult la Isus Hristos: iertarea sau primirea resurselor spirituale prin care să biruim atacurile celui rău?

Dacă înțelegem funcția lui Hristos ca Mare Preot suntem atât de încurajați să studiem Scriptura. Scriptura este mijlocul principal prin intermediul căruia Isus ne vorbește despre Sine și despre Tatăl. Înțelegem că trebuie să ne apropiem de Scriptură cu deplină încredere și că Isus vrea mai mult decât noi să ni se facă cunoscut. El vrea să trăim o viață asemenea Lui. El ne poate ajuta în acest sens. Dacă nu trăim după modelul Lui, problema este la noi: în ceea ce Îl privește pe Isus, El este un Mare Preot desăvârșit. Însă în ceea ce ne privește pe noi, doar cel care caută va găsi, doar cel care va avea curajul să bată va primi răspuns. Dumnezeu ne îndeamnă să stăruim în a-I cere ajutorul.

Mă gândesc profund la Evrei capitolul 5 și la modul în care Își începea Isus fiecare zi: „*El este Acela care în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să Îl izbăvească de la moarte...*” (Evrei 5:7a) Cu câtă consecvență, cu câtă ardoare, cu câtă insistență striga Fiul după puterea Tatălui pentru a birui păcatul. Dacă Fiul lui Dumnezeu întrupat se simțea atât de vulnerabil în fața atacurilor celui rău, atunci oare cum ar trebui să ne simțim noi? Dacă El avea nevoie de ajutor de sus, atunci oare noi ne putem lipsi de acesta? Dacă El primea ajutor doar după căutări și rugăciuni arzătoare, oare cu noi va fi altfel?

De ce nu căutăm ajutorul de sus la fel cum o făcea Isus? sunt multe răspunsuri: comoditate, lipsa cunoștinței etc. Dar cred că Un răspuns foarte important este următorul: noi nu ne propunem să trăim ca Isus și nu ne îngrijorăm în fața căderilor viitoare deoarece știm că avem soluție pentru înfrângerile noastre. Nu are rost să ne batem capul atât de tare: oricum putem fi iertați instantaneu de orice păcat.

Isus însă nu avea soluție pentru propriile păcate. Un singur păcat și totul s-ar fi dus de râpă. Stau și mă gândesc ce « risc » Și-a asumat Fiul lui Dumnezeu. Să cobori de pe tronul slavei (acolo unde te afli în afara oricărui pericol) și să intri într-un spațiu minat pentru 33 ani, unde în fiecare secundă este vreo ispită sau vreo capcană, și să știi că cea mai mică înfrângere înseamnă pierderea eternă a relației cu Tatăl mi se pare ceva de neînțeles. Stau și mă minunez câtă încredere a avut Fiul în Tatăl. El știa că pe pământ va trebui să renunțe la puterea Sa și să fie dependent de ajutorul primit din partea Tatălui. Dacă Tatăl ar fi ezitat o secundă în a-I da ajutorul, Fiul ar fi fost înfrânt de cel rău. Și câtă încredere a avut Fiul în propriile alegeri! Uneori, noi oamenii ne temem de propriile alegeri și reacții. Fiul a fost pe deplin încredințat nu doar de credincioșia Tatălui, ci și de faptul că El va alege doar binele. Observăm faptul că Dumnezeu manifestă o încredere în Sine infinită.

În lumina celor spuse, putem întrezări cu câtă responsabilitate și seriozitate trăia Isus fiecare secundă a vieții Sale. Cu câtă grijă Își cântărea El și cea mai mică decizie. El nu Își permitea să pornească în zi neînarmat, nu Își permitea nici cea mai mică neveghere, nu Își permitea să riște, să încerce anumite variante care Îi păreau nesigure. Să știi că dacă faci o singură alegere ești pierdut pentru veșnicie, tot planul Tatălui se duce de râpă și diavolul va câștiga bătălia pentru totdeauna ... oare cum ți-ai trăi fiecare clipă?

Este adevărat că o asemenea responsabilitate ne-ar strivi. Este adevărat că faptul că știm că știm că există soluție pentru înfrângerile noastre ne conferă o pace și o siguranță de care avem nevoie pentru a putea acționa. Dacă am avea responsabilitatea avută de Fiul, cred că am „paraliza” și nu am mai avea curajul să facem nimic. Ne avântăm în acțiuni și intrăm în luptă tocmai pentru că știm că, în caz de înfrângere, există și soluție.

Cred că noi însă, din pricina soluției, începem să ne cam culcăm pe o ureche și uităm chemarea lui Dumnezeu de a ne lupta până la sânge împotriva păcatului. Uităm că putem trăi o viață de biruință și că porunca Lui pentru noi este să trăim asemenea lui Isus. Uităm că, în

ciuda faptului că nu avem responsabilitatea Fiului, Tatăl dorește să Îi urmăm modelul de luptă. El dorește să însetăm după neprihănire și să strigăm asemenea Fiului după ajutor de sus. El dorește să tratăm fiecare secundă și fiecare alegere a vieții noastre cu toată responsabilitatea și toată seriozitatea. Nu ne putem permite neveghere sau clipe fără El. Ura față de ceea ce urăște Dumnezeu (păcatul), dragostea de Dumnezeu, dorința de a-L bucura și de a nu-L întrista, dragostea față de cei pierduți, valoarea de nebănuț a slavei viitoare, efectul cumplit de împietrire al păcatului, toate acestea trebuie să ne motiveze să urmăm modelul de luptă al lui Isus.

De cele mai multe ori, căutăm dragostea lui Dumnezeu privind la Golgota. Însă cartea Evrei ne provoacă să căutăm aceeași dragoste privind la Betleem. Întruparea Fiului lui Dumnezeu este iarăși o dovadă incontestabilă a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Să cobori de bunăvoie și de dragul vrăjmașilor tăi din casa ta cerească, unde este numai fericire și nu există nici un pericol, într-un spațiu al durerii și al războiului permanent, unde cea mai mică înfrângere este catastrofală, aceasta este ceva de neînțeles. Doar Dumnezeu care este dragostea putea să facă așa ceva! Unii misionari care au părăsit siguranța și confortul și au mers în zone sărace și nesigure au întrezărit câte ceva din dimensiunea întrupării. Întruparea rămâne, la fel ca și crucea, o fereastră prin care putem explora la infinit dragostea divină.

Aș mai medita puțin asupra versetului din Evrei 2 care spune: „*Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutor celor ispitiți*”. Cât de motivator este să știi că Isus a trecut înaintea ta exact prin ceea ce treci tu! Ba mai mult, să știi că ispitele cu care S-a confruntat nu doar că au fost similare cu ale tale, dar au fost mult mai puternice și mai intense. Dumnezeu nu ne cere să facem ceva înainte ca El să-l fi făcut. Să știi că Isus a trecut prin aceleași momente de slăbiciune și suferință ... Poți fi sigur că El este lângă tine, că te înțelege, că suferă împreună cu tine și că de-abia așteaptă să îți trimită ajutor de sus.

Știi că nu ești singur, ci că este mereu lângă tine cineva care te înțelege și nu îți disprețuiește durerea și suferința. Si în lumina suferințelor mai mari ale lui Isus, suferințele noastre devin mai mici. Ba mai mult, suferințele noastre ne ajută să intrăm în părtășie cu suferința Lui. Prin ele, întrezărim cât a suferit Isus pentru noi și că durerea Sa nu a fost o joacă, ci a fost cât se poate de reală. Începem să Îl înțelegem mai bine pe Fiul și intensitatea bătăliei spirituale duse de El de dragul nostru pe pământ.

Autorul Epistolei către Evrei continuă: „*De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu*”. (Evrei 3:1-2) Cheia biruinței este să ne ațintim privirile asupra lui Isus. În situații de smerire putem spune: „Dacă Fiul a acceptat smerirea, cu atât mai mult eu, robul netrebnic, trebuie să mă smeresc și să accept aceste contexte în viața mea”. În același timp, biruința lui Isus este garanția biruinței noastre. De ce? Pentru că acum El ne pune la dispoziție viața Lui. Noi nu învingem păcatul prin noi înșine, ci prin viața Lui care curge în noi prin Duhul Sfânt și prin credința în El. Pentru că Isus a trăit fără păcat, putem avea siguranța că dacă vom lăsa ca viața Lui să curgă prin noi, atunci vom birui orice ispită.

Apostolul Pavel ne spune: „*Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați prin moartea fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui*”. (Romani 5:10-12)

Suntem mântuiți prin viața Lui de mânia lui Dumnezeu în viața de zi cu zi mai întâi și apoi în ziua judecății. Orice înfrângere atrage asupra noastră mânia lui Dumnezeu (vezi Romani 1:18). Dar dacă lăsăm viața Lui să curgă prin noi, nu mai păcătuim și suntem, deci, izbăviți de păcat și de mânia lui Dumnezeu. Și după cum spune Pavel în altă parte: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine*.”

Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine". (Galateni 2:20)

Ce Mare Preot minunat avem! Viața Sa pământească ne sporește încrederea în compasiunea Sa, ne motivează și reprezintă un model desăvârșit, ne dă o garanție în ceea ce privește biruința noastră asupra păcatului! Iar faptul că șade la dreapta Tatălui în Locașul ceresc ne conferă o certitudine absolută cu privire la întregul proces al mântuirii noastre. Oare de câte ori mulțumim lui Dumnezeu pentru minunatul nostru Mare Preot?